

— Anh gặp Tin có làm gì ?

Chàng buồn thối :

— Quen.

Cô gái uốn ngực cười khiêu khích :

— Cha mẹ ơi, bảnh trai và nhiều tiền như anh mà quen Tin có. Em hỏi thật anh : anh gặp Tin có làm gì ? Kéo lắm, xấu và già kinh khủng. Em trẻ và đẹp hơn Tin có nhiều. Nếu anh bằng lòng, bao nhiêu cũng được, hoặc nếu anh không trả tiền tùy ý.

Văn Bình búng ngón tay, dáng điệu bình thản :

— Cảm ơn. Khất em lần khác.

— Vậy thì thôi. Anh tìm Tin có một mình nhé.

Văn Bình nắm bàn tay cô gái :

— Hừ, chỉ thích vòi tiền. Bao nhiêu ?

— 500 kíp.

Chàng thử dài, ném tờ bạc 500 cho cô gái.

Miệng cười rộng hoét, cô gái rung rung mớ tóc đuôi ngựa :

— Đang ngủ. Phòng 18.

Văn Bình xô cánh cửa gạt-tông của phòng 18 sang bên. Trên cái bàn trải khăn trắng đã ngả màu nước dưa bần thối, một thiếu phụ trần truồng đang nằm tênh hênh, mặt ngoảnh vào tường,

Chàng phát vào mông một cái thật đau :

— Tin có ?

Thiếu phụ ú ớ, cựa mình quay lại, nằm ngửa ra, song mắt vẫn nhắm tít. Thương hại, Văn Bình nhìn tìm thân đều đặn duỗi dài trên nệm. Bụng và dài đã có vết nhăn, sau nhiều đêm trác táng, bị khách lạ dày vò, bộ ngực nổi tiếng cân đối và căng

cứng trước kia đã xệ xuống, che lấp gần nửa bụng trên.

Phần son trên mặt đã được rửa sạch nên Văn Bình thấy rõ những lỗ chân lông khá lớn, sâu hơn hút. Một miếng ri xanh đọng lại ở khóe mắt thâm quầng. Miệng thiếu phụ há ra, lộ hàm răng đều, trắng - bâu vật của thời xa xưa, đập diu vương ton công tử - song bị mòn gần hết men.

Văn Bình từng ngủ đêm với nàng, hỏi nàng có cái tên thật đẹp là Thiên Cơ, và nàng con là vũ nữ hái ra tiền ở đường Trần Hưng Đạo. Nghịch cảnh như lưới tầm sét giáng vào cuộc sống đầy hoa gấm của nàng.

Đứa con gái duy nhất của nàng bị chết về bệnh đậu mùa. Mẹ mãi dưới ánh đèn màu, Thiên Cơ quên chích thuốc phòng ngừa cho con. Đến khi con nhuộm bệnh, nàng lại giao phó cho người u già quê mùa, dốt nát, chuyên chữa bệnh truyền nhiễm nguy hiểm bằng cao dán và thuốc lá ngoài chợ.

Đứa con 3 tuổi mũm mĩm có đôi mắt, miệng cười và nước da quấy rữ như mẹ nằm liệt giường. Thiên Cơ mới biết. Nàng hốt hoảng chở con vào bệnh viện. Nhưng nàng chỉ đưa con vào đây để nhìn con chết trong sự bất lực đau đớn.

Cái chết đột ngột ấy làm Thiên Cơ, ngờ ngần trong gần một năm. Gần một năm dòng đã, nàng sống cô đơn, nhớ nhung, sầu muộn. Văn Bình không thể an ủi nàng vì chàng bận công tác ở phía bắc vĩ tuyến 17. Và Thiên Cơ phải tìm an ủi trong một người đàn ông Lừa hẹn ngọt ngào, một nhân vật có quyền thế.

Nàng quên hẳn rằng người đàn ông ấy đã có vợ con đang hoang. Kết quả là nàng sa vào trận đòn ghen thừa sống, thiếu chết. Nhờ được bè bạn can thiệp kịp, nàng thoát khỏi tay Tử thần. Tuy nhiên, nàng phải điều trị đúng 6 tháng.

Bình phục, nàng trở lại vũ trường thì bị từ chối một cách nhã nhặn. Chủ nhân mời nàng vào văn phòng, rồi than thở :

— Có lẽ hoa khôi của tiệm tôi. Từ ngày cô gặp nạn, khách chơi đã giảm rất nhiều. Tôi rất mong có vẻ, nhưng khổ quá... tôi không dám thu nhận có nữa. Vì sao, cô đã biết... Vì tôi không muốn cơ sở kinh doanh của tôi sụp đổ. Người ta đã nói thẳng vào mặt tôi. Có bằng lòng vậy. Có nên tìm vào Chợ lớn làm ăn một thời gian... khi nào yên, sẽ trở lại...

Thiếu Cơ vào Chợ lớn đầu quán. Và cũng bị thoái thác. Vụ đánh ghen vô tiền khoáng hậu đã giết chết đời nàng. Nàng không còn lối thoát nào khác, ngoài việc bỏ xứ lên Lào lập nghiệp. Gạt nước mắt, Thiếu Cơ sửa soạn va li, đập máy bay lên Pakse, rồi từ Pakse đi Savannakhet. Cuối cùng nàng lập tổng hành doanh tại Vạn tượng. Trong những năm đầu tiên, còn tiền, còn sắc, nàng mở tiệm nhậu. Hồ g nhân đa truan, Thiếu Cơ ngã vào tay một gã sở Khanh, mất cả tình lẫn tiền, nàng đành trở lại nghề vũ nữ, cuộc đời dần dần xuống dốc.

Thiếu Cơ đã lưu lại lòng chàng những kỷ niệm không thể nào quên được. Mỗi khi đưa chàng về căn phòng xinh xắn, treo toàn tranh lập thể đắt tiền của danh họa Picassó, nàng thường dốc chai

Sanen số 5 nguyên chất lớn bằng ly huyết kỳ vào bồn tắm, rồi nàng húp lặn trong nửa giờ cho sạch sẽ. Nàng thường ôm chàng, tình tự :

— Em làm cái nghề bẩn lắm, phải tắm gội thanh khiết để xứng với anh.

Định mạng trời trêu thiên chàng gặp lại Thiếu Cơ trong một nhà chứa ở Vạn tượng.

Chàng suýt chết đứng khi thấy nàng trong khung cảnh bầu thiu của căn phòng trọ, ám khói và mạng nhện. Nhớ lại những bức tranh Picassó và thú tắm bằng nước hoa Sanen số 5 nguyên chất, chàng ôm nàng vào lòng :

— Trời ơi, em đến thế này ư ?

Nàng khóc vui như đứa trẻ. Từ ngày sa đọa, đêm nào nàng cũng khóc, nhưng chưa đêm nào được khóc thoải thích với người tri kỷ. Sáng hôm sau, nàng cương quyết từ chối cuộn giấy bạc dày cộm mà chàng lén bỏ vào ví. Nàng nức nở bảo chàng :

— Anh làm tủi thân em lắm. Anh cắt tiền đi. Chàng vuốt tóc nàng :

— Em cứ cầm lấy. Hai đứa mình là chỗ thân tình...

Nàng vẫn nằng nặc từ chối. Tấn thảm kịch ấy diễn ra cách đây một năm.

Văn Bình véo thật mạnh vào ngực nàng :

— Thiếu Cơ. Ngủ gì mà say thế ?

Thiếu Cơ văng tục rõ quát to :

— Đồ phải đi.

Nàng ngồi nhồm đày, cái khăn lông duy nhưt che ngang bụng bị hất xuống đất, trên mình không một mảnh vải. Nàng tưởng bạn bè nó đùa. Hoặc

một gã tìm hoa hồng xược. Nhưng đến khi nhận ra Văn Bình—con người hào hoa mà thương bằng xương bằng thịt đứng bên—nàng run bắn, miệng há hốc trong niềm kinh ngạc la lũng.

Một phút sau, nàng mới lắp bắp :

— Anh... Văn Bình.

Mặt nàng dần dần đỏ ửng, sự tự trọng thức dậy trong lòng. Dầu nàng là diêm, và là diêm tột giốc, nàng vẫn còn cái chất danh giá phía sau tấm thân nhào nát.

Văn Bình lấy đồ lót treo trên mắc, đưa cho nàng, giọng thân mật :

— Phải, anh đây.

Rồi chàng đánh trống lảng :

— Trời nóng ghê.

Thiếu Cơ nói theo :

— Vâng, nóng phát điên lên.

Nàng mặc áo quần qua quit rồi nhảy xuống :

— Anh lên bao giờ ?

— Mới xuống phi cơ thì đến tìm em ngay.

— Anh vào phòng này lâu chưa ?

Văn Bình chối :

— Cũng mới vào.

Bỗng miệng nàng méo lại rồi hu hu khóc.

Văn Bình đập nhẹ vào lưng nàng :

— Tại sao em tủi thân ?

Nàng sụt sùi :

— Em đã thân tàn ma dại rồi, phải không anh ?

Không đợi chàng trả lời, nàng tiếp :

— Anh đừng an ủi em nữa. Em biết nhan sắc em về chiều rồi. Tuần trước, em định tự tử song

không có can đảm uống dấm thanh với thuốc phiện.

— Sao không xin về Sài Gòn ?

— Bọn em là dĩ, đã bỏ nước mà đi, xin về sao được.

— Anh sẽ bảo đảm cho em về.

Mắt Thiếu Cơ vụt sáng. Nàng ôm chầm lấy chàng :

— Nếu được thế, anh bảo em nhảy vào lửa em cũng nhảy liền.

Chàng đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu bảo im. Nàng lắc đầu :

— Anh cứ nói tha hồ. Chung quanh, không ai nghe tiếng Việt được đâu.

— Anh không tin. Nhân viên Bắc Việt tra trộn khá đông trong các ổ nhện.

Nàng nhe răng cười vui vẻ :

— Lâu rồi, anh vẫn chưa hết bệnh trông gà hóa cáo. Em là thổ công Vạn tượng, anh không biết ư ? Bắc Việt có bao nhiêu nhân viên trong xóm bình kháng, em đều bết hết.

Văn Bình dỗi dề tài :

— Ừ nhỉ, anh quên mất. Gặp em, anh mừng quá. Đạo này làm ầu khăm khả không, cung ?

Mặt nàng sa sầm. Nhưng nàng vội cười để che giấu :

— Cũng không đến nỗi.

Văn Bình móc túi cho nàng 5 tờ giấy một trăm đô la. Nàng xoa tay :

— Không giấu gì anh, em từng lặn, song thả chết, em không thể cầm tiền của anh. Em là dĩ.

làm hôn em lại là người.

Chàng nắm lấy tay Thiếu Cơ :

— Em gần lắm. Tiền này của Sở, đảo phải của anh. Em giữ lấy mà tiêu.

Nàng nhìn vào giữa mặt chàng :

— Anh vẫn làm với ông Hoàng, chứ ?

— Vâng. Anh muốn nhờ em một việc.

Mặt cô gái trở nên nghiêm trọng. Nàng ngồi xuống ghế dẫu, kéo váy xuống dưới dẫu gối, dường như sợ quả lửa lò. Văn Bình hạ giọng :

— Trước khi lên đường, anh đã trình bày hoàn cảnh của em với ông tổng giám đốc. Vấn đề bồi hương rất dễ giải quyết. Với sự chấp thuận của ông Hoàng, anh còn có thể giúp em làm lại cuộc đời ở Sài Gòn nữa. Anh hy vọng em sẽ dẫn anh tới đầu mối.

Nàng thở dài :

— Em biết rồi. Anh lên Lào về vụ thùng thuốc độc.

Văn Bình sụt giạt mình. Cũng may Thiếu Cơ không phải là nhân viên của địch... Nàng là con ma xó, cái gì cũng biết vanh vách.

Nàng nheo mắt nhìn chàng :

— Chịu chưa ? Chịu thì thầy mới nói.

Văn Bình gật đầu :

— Chịu. À, tại sao em biết ?

— Bí mật.

— Chuyện này được giữ kín hoàn toàn. Ngay ở Sở cũng chỉ ông Hoàng, anh và cô thư ký riêng được biết...

— Hừ, anh quên rằng đàn ông Lào thích tâm sự với đàn bà... Họ đã vô tình thổ lộ với em. Mục

dịch của anh là gì ? Tìm ra người giết thiếu tá Sim Leng phải không ?

— Đó mới là một việc. Song chưa phải là việc chính. Theo lệnh ông Hoàng, anh phải hành động cấp tốc.

Thiếu Cơ sửa lại cái xú-chiêng bị trề xuống, dường như không muốn người tình cũ nhìn rõ bộ ngực bị tàn phá :

— Bao giờ anh về ?

— Sớm thì ba, bốn ngày, chậm thì một tuần. Tuy nhiên, Thời gian anh lưu lại đây tùy vào tin tức của em. Nếu em muốn, anh sẽ đích thân đưa em về Saigon. Anh can thiệp cho em được đổi tên họ, còn vấn đề tiền...

— Cảm ơn anh, em nghèo xác xơ, nhưng không cần tiền bằng cần người nào hiểu em. Anh hiểu em là em đủ mãn nguyện rồi. Về xứ, em làm con sen cũng được.

— Em bị quan quá. Em đau đến nổi già. Lắm cậu trai lơ thấy em còn lác mắt và méo miệng.

Thiếu Cơ cười rộ, trên má còn nguyên giọt nước mắt. Chàng vỗ nhẹ vai nàng :

— Điều anh cần biết rõ là Mila. Mila, người yêu của thiếu tá Sim Leng.

Nàng nhìn vào khoảng không, như cố đào trong ký ức :

— Mila ấy à ? Trước kia, nàng làm ở vũ trường Vieng Rattray. Đẹp lắm, anh ạ, anh gặp lần nào chưa ?

— Chưa.

— Ồ, nếu gặp, anh phải say như điệu dờ. Cả Vạn tượng đều chết mê chết mệt vì Mila. Mặt trái

soan, mũi dọc dừa, môi như vẽ, răng đều, trắng, vai tròn, ngực nở, bụng thon, mông tròn, chân thon, cởi ra không một vết theo.

— Sao em biết rõ thế ?

— Chẳng riêng gì em, hầu hết đàn ông có tiền đều biết. Có lẽ họ còn biết rõ hơn em nữa. Vì Mila chuyên nghề thoát y vũ. Anh đừng quên nhé, thoát y ở đây không phải thứ t oát y vớ vẩn, mạp mờ đánh lộn con đen như mấy cô ở Sài Gòn đâu ? Dưới ấy, kiểm duyệt chỉ cho thoát y một nửa, còn nửa kia, nửa cả thết, lại che kín như bưng. Lợi dụng tình trạng này, các cô thoát y tha hồ «eo» đồ giả.

— Em lý luận về nghệ thuật thoát y làm gì, anh chỉ muốn bắt về Mila thôi.

— Ôi tào, không ngờ dạo này anh tiến bộ đến thế. Bị sự tử hà đồng bỏ tù rồi phải ai không ? Chẳng dáp, cộc lộc dề tờ về sót ruột :

— Không.

Thiếu Cơ vẫn nhai nhai :

— Con nào cái hoa được anh thật tốt thuốc. Văn Bình đã h chịu thua :

— Khờ quã, anh vẫn sống độc thân như ngày trước mà em không tin.

Thiếu Cơ reo lên :

— Thật ư ?

Chàng thổ dài :

— Lễ nào anh mới đổi. Em làm mất thời giờ quá. Tại sao Mila thôi làm ở Vieng Ratty ?

— Uống thết anh a. Mila bỏ Vieng Ratty, ai cũng tiếc. Là đàn bà, em còn tiếc ngàn tiếc ngàn hưởng hồ mấy cậu đàn ông đa tình. À quên, em

nói buồn, nói vượn mãi về nghệ thuật cởi quần áo của Mila. Bây giờ, em xin nói tiếp. Mila nhảy thoát y đúng ba tháng tại Vieng Ratty thì gặp thiếu ta Sim Leng.

— Ai giới thiệu ?

— Không biết. Những người đẹp mã và tốt đời như Mila và Sim Leng thì chẳng cần ai giới thiệu. Em nói thật đấy, Sim Leng là tay ăn chơi thượng lưu. Em đã lặn lội trong nghề, thông thạo đủ mảnh khoe, đi mòn hàng trăm đôi giày muyn mà chưa gặp khách chơi nào xộp như Sim Leng.

— Ồ ần nhều tiền đến thế kia ư ?

— Nhiều. Nhiều lắm. Không biết hẳn in được giấy bạc hay sao mà nhiều thế. Sim Leng vung tiền, bắt Mila bỏ nghề thoát y. Mila bằng lòng, với điều kiện làm chủ một cái «ba» để uống rượu và hút thuốc cho đỡ buồn. Cái gì chứ một quán rượu thì Sim Leng chỉ búng ngón tay là có.

— Như vậy nghĩa là Mila thật tình yêu Sim Leng.

— Hẳn đẹp trai như tài tử, xì nê thì đưa con gái nào không mê. Anh chẳng hạn... lát nữa mời anh xuống xóm, em cá mưoi ăn một với anh là chúng nó sẽ biểu không, chẳng nói trả xu nào. Trông thân hình lực sĩ, cặp mắt đả tinh và cái miệng... trời ơi, có duyên như thế giới, trừ phi là tương đa mới làm tình được.

— Cảm ơn em quá h a. Để công việc xong xuôi, chúng mình sẽ thi nghiệm. Nhưng thôi, lờ dờ vào đất của em để mất gân chân ấy à...

Thiếu Cơ khoát chỉ cười vang. Văn Bình nhìn

nàng thương hại. Nếu không gặp chàng, à vũ nữ về chiều sẽ thành con diên tro. g một thời gian nữa.

Chàng châm thuốc lá mời nàng hút chung. Hít xong một hơi, nàng thở dài nao ruột :

— Nhớ ngày nào ở Sài Gòn, nãi đưa mình hút chung đi u Salem.

— Và uống chung ly Vạt.

Sực nhớ ra, Thiếu Cơ nói :

— A, Mila nghiện Vạt. Uống huyết ky như hũ chim, không bao giờ say.

— Tại sao đêm ấy Mila không uống Vạt với Sim Leng ?

— Em không hiểu. Thằng quan tư cảnh sát nhân tình của em nói là Sim Leng chết vì uống rượu Vạt pha thuốc độc. Còn Mila uống nước... bạc hà.

— Nước bạc hà.

— Phải, uống nước bạc hà như con gái nhà lành vậy.

— Là nhĩ. Dân nghiện rượu không thể nào thích uống nước ngọt...

— Em cũng ngạc nhiên như anh.

— Theo em, nàng có thể...

— Không. Một ngàn lần không. Là đàn bà, em hiểu tâm trạng của Mila hơn đàn ông các anh nhiều. Mila chẳng dại gì giết nhân tình. Phàm người ta hạ sát nhau vì tình, vì tiền, vì chính trị... Mila không liên quan đến chính trị. Nàng bằng quan đến nỗi không biết tên hoàng thân Thủ tướng nước Lào là gì...

— Vậy em nghi ai ?

— Em không phải là nhân viên Công an.

— Công an nghi ai ?

— Ô, họ chẳng nghi ai hết. Chết rồi thì thôi, người Lào không để ý tới nữa. Và lại, công an ở đây còn thiếu hụt phương tiện và nhân viên chuyên môn...

— Nghĩa là họ không truy tìm Mila.

— Không. Họ muốn truy tìm cũng vô ích. Họ biết nàng trốn ở đâu mà tìm.

— Anh cần gặp Mila.

— Bao giờ ?

— Càng sớm, càng tốt. Vì nàng là đầu mối của nội vụ.

— Em không biết nơi nàng ẩn náu.

— Thiếu Cơ, em ráng nhớ lại xem. Mila có thuê nhà hoặc thuê phòng ở đâu không ?

Lông mày Thiếu Cơ nhíu lại. Đột nhiên, nàng reo lên :

Em nhớ ra rồi... Sim Leng tậu cho nàng một căn phố kín đáo gần lầu quán Constellation. Có thể nàng đang ở đó.

— Lẽ nào Mila trốn ở một nơi mà thiên hạ bết là nhà của Sim Leng.

— Không. Không ai biết cả. Một lần, nhẩy đến sáng say rượu quá, em được Mila đưa về đó. Thường ngày, nàng ngủ nơi khác.

Văn Bình ném mẩu thuốc lá vào bồn tắm:

— Mặc quần áo đi ngay với anh được không ?

Thiếu Cơ nhún vai :

— Anh ngồi đây, chờ em. Ba phút thôi.

Không chờ chàng trả lời, nàng thoăn thoắt đi

ra ngoài. Trong phía sau, nàng chưa đến nỗi lộ. Cái miệng đã nhào, vết rằn in đầy lưng, sóng sánh đi còn nửa chuyện, dĩ vật của một thời thanh sắc xa xưa.

Tiếng nói léo nhéo của bọn gái dâm bop ngoài hành lang lọt vào buồng. Chẳng nghe tiếng càu nhàu của một khách chơi không bằng lòng về số tiền trả quá nhiều, không tương xứng với món hàng xác thị.

Chàng mỉm cười một mình.

Thiếu Cơ đã đứng ở khung cửa lúc nào không biết.

— Anh cười em phải không ?

— Không. Anh cười thằng cha đại gái, vừa mất một ngàn kip vô ích.

Nàng bĩu môi :

— Bọn gái ở đây chỉ đáng một trăm lá nhiều nhưt.

Nói dứt lời, nàng xiu mặt xuống. Rồi thở dài :

— Em cũ g thế. Em chỉ đáng trăm kip thôi, phải không anh ?

Chàng khặc vai Thiếu Cơ :

— Sao em chán đời như vậy ?

— Không những chán đời, em còn lo sợ nữa, anh ạ. Lúc này, ngũ thiếp đi, em nằm mơ dễ sợ lắm. Em thấy một mũi dao nhọn hoắt đâm vào tim, máu tuôn ra như suối. Em ngất đi, và tắt thở trong cánh tay một người đàn ông hào hoa, phong nhã. Giờ đây, em mới nhớ người ấy có khuôn mặt giống anh như đúc.

— Hừ, anh không tin dị đoan.

— Anh đón phép với ai chứ không qua mắt

được con Thiếu Cơ lọt lời này vào, rồi còn ở Saigon, anh đã lái xe đưa em xuống Khánh hội, vào nhà ông thầy bói xê cửa bót Cảnh sát quận IV. Anh còn đích thân dẫn em tới đường Nguyễn phi Khanh coi tử vi. Nếu anh không nhớ thì em xin nhắc thêm nữa : anh ơi, anh còn nhớ chuyện đi Châu Đốc của bọn mình không ? Xuống núi Sam thăm ông thầy ngai ấy mà . . . Đạo ấy, anh có nói là tướng số dị đoan đầu. Trái lại anh thích tướng số. Anh cho rằng con người sống chết có số. À phải rồi, đạo này anh . . .

— Xin em. Em đừng riêu anh nữa.

— Em đâu dám. Em chỉ gọi lại những kỷ niệm quá khứ. Thật vậy, con người sống chết có số . . . Mà thôi, nếu em chết vì anh nữa, em cũng sẵn sàng. Con người ai chả chết một lần, hả anh ? Chết trước thì khỏi phải chết sau. Chết trong tay anh chẳng hơn năm công queo trên sân xi măng nhà xác Vạn tượng, không người thân thích, sáng sớm được tống vào quan tài, vút xuống huyệt sâu thăm thẳm đầy nước và sâu bọ gần Thất lương, phải không anh ?

— Nào, chúng mình xuống nhà. Đêm nay, chúng mình đi ăn, rồi đi nhẩy, cảm em nói chuyện dở.

Thiếu Cơ nín lặng.

Khi đi qua cái ghế bành to tướng, mù dầu ngời chễm chệ dưới nhà, trên miệng tổng ngồng điều xi gà cháy đỏ, Văn Bình ném cho mù hai tờ năm trăm mới tinh.

Mụ lắc lư đôi vú quả mướp :

— Cảm ơn anh. Anh đi chơi với Tin cổ hả ?

Chàng đáp :

— Ủ. Đêm nay Tin cố ngủ với tôi. Mai sáng, đưa về, không mất mát gì đâu mà sợ.

Mu dầu cười lớ lớ :

— Con Tin cố tốt phước quá, Mai về nhớ mua cho chị thỏi súc cù là Nhứt bản nghe.

Thiếu Cơ véo vào ngực mu dầu. Thiếu phụ re lên, lê giép lẹp lẹp chạy vào góc. Có á tóc dưới ngựa, mặc áo ni lông giấy bóng, dấm bốp cho chàng hồi nãy, xán lại, nắm vạt áo nũng nịu :

— Còn em nữa. Sao anh không cho em tiền ?

Thiếu Cơ quay lại, mặt dữ như hung thần :

— Con quý, muốn gì ?

Cô gái nhăn răng cười :

— Tiền.

Thiếu Cơ gân giọng :

— Mà muốn trêu tức bà phải không ?

Cô gái nhìn Thiếu Cơ, vẻ mặt kinh ngạc. Có lẽ thường ngày Thiếu Cơ nổi tiếng hiền khô, không ưa gây sự. Sơn : cô gái kinh ngạc không được lâu. Bàn tay Thiếu Cơ đã vung ra, túm áo cô gái, xé mạnh. Trong chớp mắt, mảnh voan vô ích bị ló tuốt ra khỏi người, cô gái trần như nhộng. Vẫn chưa hả giận, Thiếu Cơ còn xấn đến, hất cô gái ngã chúi vào đồng bàn ghế kê sát tường nữa.

Mu dầu vắt chân chữ ngũ thờ khói không nói nửa lời. Văn Bình kéo Thiếu Cơ ra ngoài. Khi hai người đi qu , mu vạt dừng đây :

— Tin cố làm hư hỏng đồ đạc trong nhà hàng. Anh đền tiền cho tôi.

Thiếu Cơ chống nạnh định tặng mu chủ một bài học, song Văn Bình gạt phắt, giọng ôn tồn :

— Được, tôi sẵn sàng bồi thường cho chị.

Chàng ném cho mu một ngàn kíp. Mu nhận tiền, miệng cười toe toét.

Gió mát buổi tối làm Văn Bình thoải mái. Khoác tay Thiếu Cơ, chàng mắng yêu :

— Em dữ quá.

Thiếu Cơ cau mặt :

— Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Lơ uơ với con ranh ấy, có ngày mất xác. Nó muốn chửi em tha hồ song không được phép leo bành tới lông chân anh. Em trọng anh, em bắt em nó phải trọng anh như thế.

Trước rạp chiếu bóng Saleum Vieng, người đứng đông ngịt. Tuy trời tối, xe hơi vẫn bốp kèn pin pin điếc tai. Một đoàn vét-pa lữ lướt phóng qua, bụi bay mù trời, kèm theo tiếng cười khoái trá của những cô gái mặt trát dây phấn ngời sau.

Văn Bình vẩy tắc xi.

Một chiếc Mercedes sơn đen dẫu nghênh ngang giữa lộ. Như t rờng lệ, Văn Bình nhìn từ phía một lượt, và không thấy bóng ai khả nghi. Tuy nhiên, khi mở cửa cho Thiếu Cơ lên xe chàng có linh tính bị theo. Bao tử chàng bóp lại, phồng ra nhiều lần, và tìm chàng đau nhói như bị chích kim.

Chàng trừ trừ một giây rồi ra lệnh cho tài xế lái xuống Thất Lương.

Chàng thấy Thiếu Cơ nhòm người trên băng, dường như muốn hỏi chàng điều gì. Song nàng lại thu hình vào góc, lặng lẽ rút thuốc lá trong ví ra hút một mình. Biết chàng cũng mê Salem, mỗi khi